

Οἱ περιπατηταὶ τῶν Σπηλῶν ἐξακολουθοῦν νὰ πληρώνουν τὸν κοιλιακὸν φόρον των εἰς τὰς δεκαπενταλέπτους λεμονάδας. Ὁ πωλητὴς των μὲ τὴν δροσεράν του φωνήν, καὶ τί ὥραϊα ἂν αἱ λεμονάδαι του ἦσαν τόσον δροσεραὶ ὅσον ἡ φωνή του, ἐξακολουθεῖ τὰς προκλητικὰς του συστάσεις. Οὐτε δὲ ἡ μύτη τῆς ἐπὶ τῆς Ὑγιείας Ἐπιτροπῆς δὲν ἐμφανίζεται ἐκεῖ πλησίον. Διὰ νὰ ἡσυχάσωμεν ὁμῶς καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτὴ—ὄχι ἡ μύτη ἀλλ' ἡ ἐπὶ τῆς Ὑγιείας Ἐπιτροπῇ—τῇ προτείνομεν ἐν δίλημα: ἢ νὰ πῇ εἴκοσι ἀπὸ αὐτὰς τὰς λεμονάδας εἰς ὕγιάν μας καὶ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι δὲν ἔχουν μέσα τίποτε, ἢ νὰ ἐναζητήσῃ τὸν ἐντὼν αὐτῶν περιεχόμενον κωλικόπονον καὶ τότε νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν πώλησίν των.

Θλίβομεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ εἰς τὴν ἐν Σμύρῃν θέσιν αὐτοῦ μεταβάλλοντος φίλου μας Θεμιστοκλέους Κανάρη ὡς γραμματέως τοῦ ἐκεῖ προξενείου. Εἴμεθα βεβαιότατοι ὅτι ὡς διευθύνων τὸ ἐν Σμύρῃν προξενεῖον θὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν ικανότητά καὶ νὰ ἐπιδείξῃ πάντα τὰ προσόντα του, καὶ ὅτι θὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν Σμυρναίων ὅπως καὶ ὅλων ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Πῶς σὰς φαίνεται πάλιν αὐτὸ τὸ δυστυχὲς ἐπταετὲς παιδίον τὸ ὁποῖον διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς στρατολογίας ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶνε 24 ἐτῶν! Φαντασθῆτε ὅτι καὶ ἐφυλακίσθη ἐπὶ 24 ὥρας διὰ νὰ τιμωρηθῇ βέβαια διὰ τὰ 24 ἔτη τὰ ὅποια δὲν ἔχει.

Φανταζόμεθα τὸν ἐξῆς διάλογον.

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— 7.

— Λὲς ψεύματα.

— Ἐγώ, ποτέ· ἂν δὲν με πιστεύῃς ῥώτησε καὶ τὴν

μαμά. Μαμά, πές του πῶς τώρα πάτησα στὰ ἑπτὰ.

— Ἐγὼ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τῆς μητέρας σου, καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου πιστεύω τὸ μητρῷο. Λέγει πῶς εἶσαι 24 χρόνων; Λοιπὸν εἶσαι.

— Μὰ πῶς εἶμαι; ἀφοῦ δὲν εἶμαι.

— Σούτ! τώρα θὰ γίνῃς στρατιώτης καὶ πρέπει νὰ λὲς λίγα λόγια. Τί δουλειὰ κάνεις;

— Γράφω 'ς τὴ πλάκα.

— Λοιπὸν γραφεύς. Ποῦ κάθῃσαι;

— 'Σ τὸ δεύτερο θρανίον.

— Εἰς τὸ θρανίον! μωρὲ κύττα το τὸ ζωντόβολο ποῦ θέλει καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ μᾶς πείσῃ πῶς εἶναι μωροδάκι; τί μαζεύθηκες μωρὲ 'ς τὰ κόκκαλά σου κ' ἐζάρωσες τὸ μπόγι σου, κ' ἐγείνεις μιὰ σταλιά πρᾶμα; Γρήγορα μέσα τὸν κατεργάρε· κ' ὕστερα 'ς τὴν Ἀθήνα, νὰ μάθῃ νὰ λέγῃ πῶς τὸ μητρῷο λέγει ψεύματα!

Καὶ τὸ παιδίον, τὸ ἐπταετὲς παιδίον ἦλθεν ἐδῶ διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς στρατολογίας.

Εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων:

— Γαρζον, ἓνα κρύο νερό.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀρπάζει δακτυλοβουτηδὸν ἐν ποτήριον ἐκ τινος παρακειμένης τραπέζης καὶ τὸ φέρει.

— Τ' εἶν' αὐτό; ἀποπλύματα σου ζήτησα;

Τὸ Γαρζον μετ' ἀγαθοπουλείου ἀπαθείας;

— Εἶνε καθαρὸ, μὰ τὸ Θεό! ἂν δὲν πιστεύῃς πίνω πρῶτος.

Ἀποτελέσματα τῆς προχθεσινῆς βροχῆς.

Μεταξὺ δύο βρεγμένων. — Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἐκεῖ ποῦ περπατεῖς ξένοιαστος, νὰ σοῦρῃ βροχὴ ἑξαφνα κητὰ κέφαλα. Δὲν εἶνε ἀδελφεὲ κατάστασις πραγμάτων αὐτῇ!

— Νὰ 'δούμε θὰ τὴ βάλῃ τὴ βροχὴ αὔριο τὸ ἀστυνο-

— Ἐλευθέρως.

— Ἀντὶ ποῦ ἐκαθήμεθα τόσην ὥραν καὶ ἐφλυαροῦμεν, δὲν ἦτο καλλίτερο νὰ περνούσαμε τὴν ὥραν μας πρακτικώτερα;

— Ἀρχίσεις πάλι τὰς ἀηδείας;

— Δὲν εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ ὑπανδρευθῇς;

— Καὶ με τοῦτο τί;

— Δὲν πρεσβεύεις ἀρχὰς κοινοκτημοσύνης;

— Κάθε ἄλλο.

— Δὲν εἶμαι φίλος σου;

— Ἀς ὑποθέσωμεν. Ναί.

— Αἱ ὁ Πλάτων εἶπε τὰ τῶν φίλων κοινά.

— Δὲν εἶμαι τόσον Πλατωνικῇ.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω, νὰ ἦσαι θετικῇ. Ἐνα φίλημα.

— Ἀ αὐτὸ ἦτο. Ἄλλη φορά. Ἐπειτα τί θὰ καταλάβῃς; Ἐκτὸς τούτου διατελοῦμεν ὑπὸ τὸ κράτος ἡρωϊκῶν ἡμερῶν, κατα τὰς ὁποίας δὲν πρέπει κάνεις νὰ σκέπτεται εὐτελεῖ πράγματα. Δὲν πηγαίνεις νὰ ἰδῇς τί γίνεται ἐξω;

— Δηλαδὴ με διώχνεις.

— Ὅχι, φίλε μου, ἀντὶ νὰ σὰς διώξω, φεύγω ἐγώ. Ἀντίο.

Μοῦ ἔκλινε τὸ κεφάλι τῆς γελῶσα, μοῦκαμε μιὰ ρεθεράντσα, τρία βήματα πρὸς τὰ ὀπισθεν καὶ μ' ἄφησε μόνον.

Ἐφυγα. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἤμουνα ὅλο γκρίνια. Καὶ εἶνε νὰ μὴ φουρμισθῇ κάνεις, ὅταν ζητῇ ἓνα φί-

λημα καὶ τὸ ἔχει σίγουρα καὶ με μιὰ ἀναποδιά νὰ τὸ χάνῃ;

Πρὸς τὴν ἐσπέραν συναντῶ τὸν Δεληγεώργην.

— Αἱ, μοῦ εἶπε, ἀπόψε νὰ μὴ χαθῇς. Ἐχομε τὸ φινίτο λὰ μουζικα. Θὰ πᾶμε νὰ πάρωμε ὅπλα ἀπὸ τὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ.

Πράγματι περὶ τὴν ἐνάτην τῆς νυκτὸς ὁ λαὸς ἤρξατο συρρέων εἰς τὸν στρατῶνα, τοῦ ὁποίου ἠνοίχθησαν αἱ ἀποθῆκαι.

Τὸ τάγμα εἶχεν ἐπαναστατήσῃ.

Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ στρατῶνος εἶχον στηθῇ τὰ πυροβόλα με τὰ στόμια πρὸς τὴν πόλιν ἐστραμμένα.

Τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς κατέφθασεν ἡ χωροφυλακὴ καὶ κατέλαβε τὰς πέριξ τοῦ στρατῶνος ὁδοὺς. Ὁ λαὸς ἤρχισε τότε διασκορπιζόμενος. Εἶχα πάρει κ' ἐγὼ μιὰ κοντὴ σκουριασμένη καραμπίνα τὴν ὁποίαν ματαίως πρεσεπάθησα νὰ κρύψω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ροῦχό μου, ὅτε με συλλαμβάνει ἄγριος σταυρωτῆς.

— Τί ἔχεις, ρέ, ἐκεῖ, με 'ρωτᾷ.

— Ἐνα ἀπὸ 'κεῖνο... Γιά τὸ κυνήγι... καὶ πᾶω νὰ τὸ ξεσκουριάσω... εἶνε ἄχρηστο πρᾶγμα... εἶνε σὰν νὰ μὴν εἶνε τίποτα... γιὰ πέταμα... νὰ, πᾶρ' το γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ κάθε ὑποψία.

— Τὰ κτήνη, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ λαμβάνων τὸ ὄπλον, μοῦ θέλουν καὶ ντουφέκια. Βρῆ, ὅλοι σὰν καὶ σένα εἶνε αὐτοὶ ποῦ θὰ κάνουν τὸ κούνημα; Ἄει σικτήρ, νὰ μὴ

μικὸ Δελτίο, ποῦ μοῦ χάλασε τὸ γιαννάκι. Ποιὸς θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ τώρα ἐμένα;

Μονόλογος λασπομέλου. Νὰ γλυστρήσῃς νὰ πέσῃς κάτω, νὰ σὲ βλέπουν οἱ ἄλλοι νὰ γελοῦν καὶ νὰ πηγαίνῃς εὐ στὸ σπίτι σου λασπομένος. Ἰδοὺ κοινωνίας κατὰστασις, ἂν ᾔνε κατὰστασις αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. Πέρντιο!

ἽΟ ἄνδρας. — Καλὲ γυναῖκα, ἀνοιξε τὴν ὀμπρέλα σου, θὰ χαλάσῃς διακόσων δραχμῶν φόρεμα.

Ἡ γυναῖκα. — Καὶ τὴν ὀμπρέλα ποῦ ἔχει δώδεκα δραχμὰς δὲν τὴν λές;

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ.

Πέρνουν παντοῦ καὶ δίνουν ἢ ὑψηλαῖς κουβέντες περὶ τοῦ ἂν οἱ Ἄγγλοι τὴν Αἴγυπτο θὰ πάρουν, καὶ ἀκοῦς τῶν καφφενείων τοὺς σοβαροὺς λεβέντες γιὰ τὴν σοφὴ Εὐρώπη μὲ στόμφο νὰ λιμάρουν. Ὁ Ἀραμπῆς, οἱ Τούρκοι, ὁ Σέϋμουρ, οἱ Γάλλοι, τὴν κοφτερὴ μας γλῶσσα ἐτρόχισαν καὶ πάλι.

Κάθε Ῥωμηὸς γνωρίζει ὁ Γιάδστων τί θὰ κάνη, τί σκέπτεται ὁ Βίσμαρκ καὶ τί ὁ Φραισινέ! ὁ νοῦς τῶν Πανελλήνων σ' ὅλο τὸν κόσμον φθάνει, καὶ τόσας προφητείας ἀκοῦς ὅσων καφφενέ.

Ὅλοι προφῆται, μάντεις, σοφοὶ οἰωνοσκόποι, προλέγουν τί θὰ γίνη ὁ Τούρκος καὶ ἡ Εὐρώπη.

Εἰξεύρουν τί γυρεύει καὶ ὁ Ἀραμπῆς ὁ Μπέης, τὰ σχέδια τοῦ κόσμου καὶ τῆς διπλωματίας, τί σκέπτεται ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Δαχωμένος, τί ὁ Καλακαούας καὶ ὁ Σάχης τῆς Περσίας. Τίποτα δὲν ξεφεύγει τὸ ἔξυπνόν μας μάτι, καὶ ἐμπρὸς σ' ἐμὰς σαστίζει νοῦς κάθε διπλωμάτη.

Γνωρίζουμε τὸν κόσμον τί ὄνειρα ἀνάβουν, μὰ κρῖμα ποῦ δὲν ἔχουν οἱ Ἕλληνες στρατούς, τὰ σχέδια τοῦ κόσμου ἀμέσως νὰ προλάβουν, νὰ σφάζουνε καὶ ἐκείνους, νὰ σφάζουνε καὶ αὐτούς. Τί ὠφελεῖ ὁ Ἕλληνας τὰ μέλλοντα νὰ ξέρη, ἀφοῦ μὴ λύσι σ' ὅλα δὲν εἰμπορεῖ νὰ φέρη;

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει καὶ νὰ μὴ λέγῃ καὶ, καὶ ἀπάνω ὅτ' ἀτραπέζια γροθιάς νὰ μὴ κτυπᾷ. ὦ! πρέπει νὰ φωτίζῃ τὸν κάθε διωλωμάτη... ἀφοῦ γιὰ ὅλα ξέρει, γιὰτί νὰ σιωπᾷ; Καὶ ἔπειτα ἂν μὰς λείψῃ καὶ ἡ δύναμις τῆς λίμας, εἰ! τότε πᾶν τί ἄλλο θὰ μένη μὲς ὅτ' ἡ γῆ μας;

Ἐμπρὸς, Πανελλήνές μου, ἡ γλῶσσα σας μὴν παύῃ, τῆς ὑψηλίου ὅλης προλέγετε τὰς τύχας,

σὲ σπᾶσω στῆς κοντακιάς.

Φεύγω, ἱκανοποιημένος, ὅτι δὲν μ' ἔφερον στὴ κατῶγα.

Πληροφορηθεὶς τὰ συμβᾶντα ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Σπυρο-Μήλιος ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ αὐτοπροσώπως ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη ἀφελέστατα, ὅτι, ἐπειδὴ οἱ πολῖται ἠνώχλουν αὐτὸν ζητοῦντες ὅπλα, ἤναγκάσθη νὰ στήσῃ τὰ πυροβόλα πρὸς ἐκφόβισιν καὶ ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν.

Ὁ ὑπουργὸς ἐφάνη μὲν ἐπαρκεσθεὶς εἰς τὴν δικαιολόγησιν τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ἔδωκεν ὅμως αὐθωρεὶ διαταγὰς, ὅπως ὁ στρατὸς μείνῃ ἐν τοῖς ὅπλοις παρατεταγμένος εἰς τὰς αὐλὰς τῶν στρατῶνων.

Τὴν ἐνδεκάτην οἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ τὰ καφφενεῖα κλειδιά. Περιπολίαι ἐπλήρουν τὴν πόλιν.

Φεύγων καθ' ὁδὸν συνήντησα τὸν βιβλιοπώλῃ Νάκην μετὰ δέκα ἄλλων ὀπλισμένων. Εὐρέθη μπροστά μου διὰ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ ἕκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἐκεῖ παρὰ τὴν Χρυσοσπηλιώτισσα μὰς συναντᾷ εἰς ἱππεὺς ἀνθυπασιστῆς μετὰ κλητῆρων καὶ Χιμαριωτῶν ἐνόπλων.

— Ἄλτ, βοᾷ. Ποῦ πᾶτε, τέτοια ὥρα; Τί ὅπλα εἶνε αὐτά; Κάτω τὰ ὅπλα.

— Κάτω σεῖς, ἀπαντᾷ ὁ Νάκης.

— Βαρεῖτέ τους.

Τὸ πρῶτον ἐπαναστατικὸν μπατατράκ ἐδόθη. Ὁ Νάκης ἐπληρώθη καὶ ἐγὼ εὐρέθην τρυπωμένος καὶ ζαρωμένος σὰν γάτος, τρέμων ὅλος εἰς τὰ σκαλοπάτια ἐνὸς ὑπογείου. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ βγάλω οὔτε τὸ κεφάλι μου ἔξω, ὅτε βλέπω ἕνα σπανὸν νεανίσκον διαβαίνοντα, μαυροντυμένον καὶ μὲ ἕνα κόκκινο φιόγκο στὸ στήθος. Τότε ξετρώπωσα σὰν τὴν χελῶνα.

— Παλληκάρι, τοῦ εἶπα, βαροῦν ἡ περιπολῖαι;

— Ντροπὴ σου, μ' ἀπαντᾷ, εἶσαι Ἕλληνας οὐ ἢ Μαιμολούκος.

Ἡ φωνὴ τοῦ μοῦ φάνη γνωστὴ. Ἐπῆρα θάρρος καὶ βγῆκα, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ εὐγαινα.

Ἴππεῖς διέτρεχον ξιφῆρεις τοὺς δρόμους κραυγάζοντες τὸ σύνθημα ἐπαναστατικόν:

Ζήτω τὸ ἔθνος.

Τὰ χάνω. Τρέπομαι εἰς φυγὴν. Πίσω μου ἕνας καθολάρης! — Μωρὲ στάσου, μοῦ φωνάζει. Στὰ πόδια ἐγώ. Ἐπῆρα νὰ πεθάνω.

Δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶχα φθάσει, ὅτε ἀκούω σάλπιγγας ἠχοῦσας βῆμα ταχὺ, ταχύτερον καὶ ἀπὸ τὸ σάλπισμα τὸ ἱστορικὸν τοῦ τάγματος τοῦ Μαυρομιχάλη, καὶ εἶτα τὸν λόχον τῶν σκαπανέων τροχάδην βαίνοντα μὲ προτεταμένους λόγχας. Καὶ ἦτο κατ' οὐλαμούς. Ὅπου καὶ ἂν ἐχωνόμουν θὰ μ' ἐπερνᾶν σάβρα. Ἐκεῖ, μὲς τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου κακάρωσα. Διέρχεται ὁ λόχος, διανοίγουν ὁλίγον οἱ στρατιῶται, μοῦ κάμουν τόπο, ἀλλ' ὅλοι ἐκεῖνοι